

Arrest

nr. 210 479 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MAROY
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 25 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 april 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MAROY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2017 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19). Zij geeft aan het verblijfsrecht te beogen van een burger van de Unie die houder is van toereikende bestaansmiddelen.

Op 9 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 27 maart 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 12/09/2017 werd ingediend door:

Naam: G., N.

Nationaliteit: Roemenië

Geboortedatum: (...)1951

Geboorteplaats: B.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 12/09/2017 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980) in. Ter staving van haar aanvraag legde betrokkene volgende documenten voor: een ziekteverzekering, een tenlasteneming door haar zoon, een document over de personenbelasting (inkomsten 2016) van haar zoon en zijn partner en een verklaring over het pensioen van betrokkene.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 1e lid, 2° van de wet van 15/12/1980) moet betrokkene aantonen dat zij over voldoende inkomsten beschikt om te voorkomen dat zijn ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten overeenkomstig art. 40, §4, tweede lid, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer gekeken wordt naar de aard en regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken kunnen we stellen dat betrokkene tracht aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken aan de hand van de inkomsten van haar zoon. Zij legt een tenlasteneming door haar zoon en een document voor de personenbelasting (inkomsten 2016) van haar zoon V. L. (R.R. ...) en zijn partner voor. Als we dit document grondig analyseren kunnen we hieruit stellen dat haar zoon een zelfstandige activiteit uitoefent en zijn partner in loondienst werkt. Hiermee kan echter onmogelijk worden vastgesteld welk bedrag de garant (haar zoon) op regelmatige basis ter beschikking heeft om in zijn onderhoud te voorzien na aftrek van eventuele kosten verbonden aan de onderneming. Bijgevolg wordt er evenmin een inzicht gegeven in de werkelijke bestaansmiddelen van betrokkene. Nergens uit het dossier kan worden vastgesteld dat er bijvoorbeeld op regelmatige basis bedragen worden gereserveerd / overgeschreven naar een persoonlijke rekening, noch worden er loonfiches van de tewerkstelling van zijn partner voorgelegd. Bovendien is dit document opgemaakt door A&T Consulting (een boekhoudkantoor), dat in dienst werkt van de garant en dus bijgevolg niet als objectief beschouwd kan worden. Derhalve kan dit document niet weerhouden worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Verder legt betrokkene nog een attest voor van haar pensioen, ontvangen uit Roemenië. Dit bedrag is echter te laag om ervoor te zorgen dat betrokkene kan voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De bedoelde bestaansmiddelen moeten immers minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Nergens uit het dossier blijkt verder dat betrokkene desondanks toch voldoende in haar levensonderhoud kan voorzien. Gewoonweg veronderstellen dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken, zonder over enig concreet bewijs te beschikken, is geen optie. Derhalve dient vastgesteld te worden dat betrokkene onvoldoende bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Betrokkene kan bijgevolg overeenkomstig art. 40, §4, 1e lid, 2° (wet 15/12/1980) het verblijf langer dan 3 maanden als burger van de Unie niet verwerven op deze basis.

(...)”

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

Artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 stelt:

"Verblijfsrecht voor meer dan drie maanden

1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven: a) Indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is; b) Indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt."

Artikel 40, §4, 1e lid, 2° Vw. bepaalt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarde vervult en hij:

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;"

1.1

Vooreerst wenst verzoekster te benadrukken dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing onzorgvuldig is te werk gegaan.

1.1.1

Daar waar verwerende partij voorhoudt dat het onmogelijk is voor de verwerende partij om na te gaan wat de inkomsten zijn van de heer V. L. en mevrouw P. C., dient verzoekster op te merken dat het net wel mogelijk moet zijn om uit de personenbelasting te kunnen nagaan wat de inkomsten zijn. Dit aangezien de privé-inkomsten in de personenbelasting worden vermeld.

Dat de verwerende partij dan ook beweert dat het voor haar onmogelijk is om vast te stellen welk bedrag op regelmatige basis ter beschikking staat om in het onderhoud te voorzien na aftrek van eventuele kosten verbonden aan de onderneming raakt kant noch wal. Het is namelijk zo dat in de personenbelasting reeds rekening werd gehouden met de kosten van de onderneming en dat dergelijke bedragen dan ook niet werden opgenomen. De inkomsten die werden opgenomen in de personenbelasting zijn dan ook de privé-inkomsten van de heer V. L. en mevrouw P. C.

1.1.2

De heer V. L. oefent effectief een zelfstandige activiteit uit en dit op basis van een eenmanszaak. Indien de verwerende partij zijn onderzoek zorgvuldig zou uitgevoerd hebben dan zou verwerende partij hier ook kennis van gehad hebben en zou verwerende partij weten dat het document, meer bepaald de personenbelasting van het inkomstenjaar 2016, dat werd ingediend door verzoekster, representatief is.

Verzoekster is dan ook van oordeel dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan bij het nemen van de beslissing d.d. 09.03.2018.

Het is namelijk de plicht van de verwerende partij om het dossier zorgvuldig voor te bereiden en dan ook op zorgvuldige wijze een beslissing te nemen. Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding." (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954 (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen." (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, CDPK 2011 (samenvatting), afl. 1, 108)

1.1.2

Indien verwerende partij van oordeel zou geweest zijn dat de voorgelegde documenten onvoldoende waren, diende de verwerende partij zelf bijkomende documenten op te vragen bij verzoekster.

In het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel rust er ook een onderzoeksplicht op de verwerende partij.

"De haar ter kennis gebrachte feiten dienen op hun overeenstemming met de werkelijkheid te worden onderzocht. (...) Op de overheid rust een actieve onderzoeksplicht. In principe moet zij uit eigen beweging de nodige informatie vergaren, of er voor zorgen dat die haar wordt bezorgd, en deze op haar juistheid toetsen." (C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*. Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2000, 320.)

Het is namelijk in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel, als toepassing van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de plicht van de verwerende partij om uit eigen beweging zich een volledig en actueel zicht te vormen op de bestaansmiddelen alvorens een standpunt in te nemen, en dit door:

- Bijkomende informatie op te vragen, om de neergelegde documenten te verduidelijken;
- ofwel minstens een aanvulling te vragen van documenten waaruit kan afgeleid worden wat de effectieve bestaansmiddelen zijn op heden.

Gelet op het feit dat de verwerende partij geen bijkomende informatie heeft opgevraagd, dient dan ook geoordeeld te worden dat er een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht voorligt.

1.2

Niet alleen is verzoekster van oordeel dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is. Verzoekster is ook van oordeel dat er een schending voorligt van artikel 40, §4, 1ste lid, 2° Vw en artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004.

Verzoekster staat dit ook aan de hand van de voorgelegde personenbelasting. Daarenboven voegt verzoekster ook bijkomende documenten toe aan huidig beroep om aan te tonen dat de bestaansmiddelen wel degelijk voldoende zijn.

1.2.1

Bij de aanvraag conform artikel 40, §4, 1ste lid, 2° voegde verzoekster ook een verklaring tot tenlasteneming toe opgesteld door verzoekster haar zoon V. L.. (stuk 2)

- Nopens de inkomsten van de heer V. L., zoon van verzoekster, en zijn vrouw C. P.

1.2.1.1

Verwerende partij stelt immers in zijn beslissing dat er op onvoldoende wijze kan afgeleid worden, uit de voorgelegde documenten, welk bedrag verzoeksters zoon op regelmatige basis ter beschikking heeft om in zijn onderhoud te voorzien.

"Zij legt een tenlasteneming door haar zoon en een document voor de personenbelasting (inkomsten 2016) van haar zoon V. L. (R.r. ...) en zijn partner voor. Als we dit document grondig analyseren kunnen we hieruit stellen dat haar zoon een zelfstandige activiteit uitoefent en zijn partner in loondienst werkt. Hiermee kan echter onmogelijk worden vastgesteld welk bedrag de garant (haar zoon) op regelmatige basis ter beschikking heeft om in zijn onderhoud te voorzien na aftrek van eventuele kosten verbonden aan de onderneming. Bijgevolg wordt er evenmin een inzicht gegeven in de werkelijke bestaansmiddelen van betrokkene. Nergens uit het dossier kan worden vastgesteld dat er bijvoorbeeld op regelmatige basis bedragen worden gereserveerd/ overgeschreven naar een persoonlijke rekening noch worden er loon fiches van de tewerkstelling van zijn partner voorgelegd."

1.2.1.2

Vooreerst dient verzoekster erop te wijzen dat haar zoon, V. L., een eenmanszaak heeft. Dit houdt dan ook in dat de inkomsten van de heer V. L. overeenstemt met de inkomsten van zijn inkomsten uit zijn zelfstandige activiteiten - de kosten. Het overige, met name de belastbare winst, behoort dan ook volledig toe aan het privévermogen van de heer V. L..

Bij het analyseren van de fiscale balans van de heer V. L. met betrekking tot het inkomstenjaar 2017, zal uw Raad zien dat de heer V. L., maandelijks een bedrag ten belope van 1.187,92 euro ter beschikking had voor zijn privé-uitgaven. (stuk 3 +4) Dit wordt ook bevestigd door de accountant van de heer V. L.. (stuk 5)

Op basis van volgende berekening komt men dan ook aan het gemiddelde bedrag van 1.187,92 euro per maand:

toestand op: 31/12/2017

Totale omzet: 34.295,00

totale kosten : 13.856,26

Bedrijfswinst voor afschrijvingen : 20.438,74

Afschrijvingen: beperkt 6.183,76

belastbare winst: 14.254,98

Om na te gaan hoeveel de heer V. L. maandelijks voor zijn privé-inkomsten heeft dient men dan ook het bedrag van 14254,98 te delen door 12 maanden = 1.187,92 euro

Daarenboven verklaart de heer P., accountant van de heer V. L., dat de heer V. L. voor het eerste kwartaal van 2018 een maandelijks privéinkomen heeft bekomen van 4.034,74 euro. De inkomstenstijging van de heer V. L. voor 2018 kan toegeschreven worden aan het feit dat er meerdere nieuwe opdrachten zijn binnen gekomen.

1.2.1.3

Daar verwerende partij van oordeel is dat de documenten opgemaakt door A&T consulting (een boekhoudkantoor, dat in dienst werkt van de garant) niet als objectief beschouwd kan worden slaat kant noch wal. Het is namelijk de deontologische plicht van de boekhouder om zijn beroep uit te oefenen in alle onafhankelijkheid en met waardigheid, bekwaamheid en eerlijkheid.

Indien verwerende partij dergelijke documenten niet als objectief beschouwd dient dan ook de vraag te stellen hoe de zoon van verzoekster, V. L., zijn inkomsten op deugdelijke manier kan aantonen.

Het is dan ook onredelijk om te stellen van de verwerende partij dat de documenten opgemaakt door de boekhouder niet als objectief beschouwd kunnen worden en daarnaast ook nog te stellen dat ook de personenbelasting niet duidelijk genoeg is om uit af te leiden hoeveel de inkomsten waren in het inkomstenjaar 2016.

1.2.1.4

Voorts is het ook zo dat mevrouw C. P., vrouw van verzoeksters zoon (stuk 6), ook een maandelijks arbeidsinkomen verwerft. Verwerende partij was immers op de hoogte van het feit dat mevrouw C. P. ook inkomsten verwerft. Desalniettemin vond de verwerende partij het niet noodzakelijk om bijkomende documenten op te vragen om dit te staven. Dit houdt dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in aangezien verwerende partij wel op de hoogte was van het feit dat mevrouw C. P. inkomsten verwerft maar hier dan ook geen rekening mee hield.

Onderstaand heeft verzoekster een overzicht van de recente maandelijkse inkomsten van mevrouw C. P.:

	<i>inkomsten maart 2018</i>	<i>inkomsten februari 2018</i>	<i>inkomsten januari 2018</i>
<i>Deeltijds arbeidster voor de onderneming L. S.A. (stuk 7)</i>	<i>1.304, 46 euro</i>	<i>1.106,05 euro</i>	<i>1.209,06 euro</i>
<i>Deeltijds arbeidster voor de onderneming C. BVBA (stuk 8)</i>	<i>775,47 euro</i>	<i>607,48 euro</i>	<i>831,99 euro</i>
<i>Totaal</i>	<i>2079,93 euro</i>	<i>1713,53 euro</i>	<i>2041,05 euro</i>

Ook in het jaar 2017 werkte mevrouw C. P. deeltijds bij de onderneming C. B. en deeltijds bij de onderneming L. S.A. (stuk 9)

1.2.1.5

Overzicht inkomsten 2017:

	<i>inkomsten oktober</i>	<i>inkomsten november</i>	<i>inkomsten december</i>
<i>Mevr. C. P.</i>	<i>1.369,61 euro</i>	<i>1.433,32 euro</i>	<i>1.266,59 euro</i>
<i>De heer L. V.</i>	<i>1.187,92 euro</i>	<i>1.187,92 euro</i>	<i>1.187,92 euro</i>
<i>TOTAAL</i>	<i>2.577,53 euro</i>	<i>2.621,24 euro</i>	<i>2.454,51 euro</i>

Uw Raad zal kunnen zien dat de inkomsten voor het jaar 2018 hoger liggen dan deze van het inkomstenjaar 2017. De inkomensstijging ligt aan het gegeven dat mevrouw C. P., gelet op het feit dat verzoekster in het land is, meer uren kon werken en dat de heer V. L. hierdoor ook meer en meer nieuwe werken kan aannemen. Verzoekster staat op heden in voor de zorgen van haar kleinkinderen, terwijl de ouders aan het werk zijn.

Overzicht inkomsten 2018:

	<i>inkomsten maart</i>	<i>inkomsten februari</i>	<i>inkomsten januari</i>
<i>Mevr. C. P.</i>	<i>2.079,93 euro</i>	<i>1713,53 euro</i>	<i>2041,05 euro</i>
<i>De heer L. V.</i>	<i>4.034,74 euro</i>	<i>4.034,74 euro</i>	<i>4.034,74 euro</i>
<i>TOTAAL</i>	<i>6.114,67 euro</i>	<i>5748,27 euro</i>	<i>6075,79 euro</i>

1.2.1.5

En plus ontvangen de heer V. L. en mevr. P. C. ook een maandelijks bedrag ten belope van 92,09 euro aan kinderbijslag, (stuk 10)

- Nopens de inkomsten van verzoekster

1.2.1.6

Voorts dient ook rekening gehouden te worden met het gegeven dat ook verzoekster een pensioenuitkering krijgt uit Roemenië ten belope van 328 Roemeense Leu per maand, wat overeenkomt met +/- 71 euro per maand. Ongeacht het feit dat dit pensioen zeer weinig is dient ook dit bedrag bovenop de inkomsten van verzoeksters zoon en haar schoondochter te worden gevoegd.

1.3

Gelet op bovenstaande dient dan ook geoordeeld te worden dat op heden verzoekster wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt, gelet op de tenlasteneming door haar zoon V. L.

Tevens, indien men bovenstaande inkomsten gaat vergelijken met de leefloonbijdragen van 2017 dient dan ook niet anders dan vastgesteld te worden dat verzoekster niet ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel.

Tabel: bedragen leefloon en levensminimum vanaf 1 september 2017

	<i>jaarbasis</i>	<i>maandbasis</i>
<i>Categorie 1: samenwonende persoon</i>	€7.141,58	€595,13
<i>Categorie 2: alleenstaande persoon</i>	€1.0712,38	€892,70
<i>Categorie 3: persoon die samenwoont met een gezin ten laste met minstens één ongehuwd minderjarig kind</i>	€14283,19	€ 1.190,27

(bron: <https://www.mi-is.be/nl/equivalent-leefloon>)

Verzoekster valt namelijk onder categorie 1 en dient op maandbasis ongeveer te beschikken over een bedrag van 595,13 euro. Wanneer men alle inkomsten samen legt van zowel, verzoekster haar zoon als van haar schoondochter en van haarzelf kan niet anders dan geoordeeld te worden dat verzoekster wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Daar waar het totale inkomen per maand in principe voor zowel het gezin van de heer V. L. en verzoekster samen een minimum bedrag dient te zijn van 1.785,40 euro per maand, blijkt uit bovenstaande tabellen dat hier ruimschoots aan voldaan wordt.

1.4

Uit bovenstaand overzicht kan dan ook niet anders dan geoordeeld worden dat er voldoende bestaansmiddelen zijn waardoor verzoekster niet ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van België. Bovendien voldoet verzoekster ook aan de tweede voorwaarde van artikel 40, §4, 1e lid, 2° Vw, nl. verzoekster is aangesloten bij Partena, onafhankelijk ziekenfonds.

Gelet op bovenstaande dient dan ook geoordeeld te worden dat in casu een schending voorligt van artikel 40, §4, 1e lid, 2° Vw., artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004. Bovendien is er ook schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Een ander oordeel vellen zou dan ook in strijd zijn met het redelijkheidsbeginsel. Indien de verwerende partij zelf zou aangegeven hebben dat zij op basis van de voorliggende documenten niet voldoende konden uitmaken of verzoekster al dan niet ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel had de verwerende partij ook een termijn kunnen aangegeven hebben waarbij zij toelieten om bijkomende documenten ter staving voor te leggen. Aangezien zij dit niet hebben gedaan, had verzoekster ook geen weet van het feit dat er onvoldoende stavingsstukken voorlagen.

Het eerste en enige middel is ernstig en gegrond."

3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekster de schending van artikel 7 van de Burgerschapsrichtlijn niet dienstig kan aanvoeren eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, *Ratti*, Jur., 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C41/74, *Van Duyn*, Jur., 1974, 1337). De verzoekster toont niet aan dat artikel 7 van de Burgerschapsrichtlijn niet of niet naar behoren werd omgezet waardoor de verzoekster zich niet rechtstreeks op een schending van deze bepaling van de richtlijn kan beroepen.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de bovenstaande beginselen van behoorlijk bestuur dient te worden onderzocht in het licht van de rechtsregels die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn. *In casu* wordt in de bestreden beslissing toepassing gemaakt van artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet en van artikel 51, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet, bepaalt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° (...);

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° (...).

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 40, §4, derde lid, van de vreemdelingenwet voorziet dat de Koning de gevallen bepaalt waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.

Artikel 50 van het vreemdelingenbesluit, dat ook wordt vermeld in de bijlage 19 die de verzoekster op 12 september 2017 ontving, bepaalt dienaangaande het volgende:

“§1. De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19.

In dit geval, wordt de burger van de Unie die in het wachtregister ingeschreven is, zodra uit de controle van de effectieve verblijfplaats, waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten overgaan, blijkt dat hij op het grondgebied van de gemeente verblijft, in het vreemdelingenregister ingeschreven. Het gemeentebestuur maakt het verslag dat na de controle van de verblijfplaats wordt opgesteld over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling daarentegen niet het bewijs van zijn burgerschap, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, overlegt, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig de bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19 aan de vreemdeling.

Zodra uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de burger van de Unie, ingeschreven in het wachtregister, op het grondgebied van de gemeente woont, wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister. Het gemeentebestuur maakt het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats over aan de gemachtigde van de minister.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

1° werknemer : (...)

2° zelfstandige : (...)

3° werkzoekende : (...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;

5° (...)

6° (...)

7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet : (...)"

Artikel 51, §2, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit bepaalt voorts:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."

Uit de samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het aan de burger van de Unie zelf toekomt om uiterlijk binnen de drie maanden na de aanvraag de nodige bewijzen van voldoende bestaansmiddelen, dit zijn inkomsten die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, aan het bestuur over te maken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het gemeentebestuur de verzoekster hierop nogmaals attent heeft gemaakt bij de afgifte van de bijlage 19 op 12 september 2017. Hierop wordt immers uitdrukkelijk vermeld dat de verzoekster wordt verzocht om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De Raad stelt vast dat de verzoekster met betrekking tot haar inkomen en de inkomsten van de garant, haar zoon, slechts de volgende documenten heeft overgemaakt: een Roemeens document *"toekenning van pensioen voor werk en leeftijdsgrens"* en een document *"personenbelasting 2017/191 aanslagjaar 2017 (inkomsten 2016)"* opgesteld door A & T consulting op 12 september 2017.

Met betrekking tot de bij het verzoekschrift gevoegde stuk 3 (fiscale balans met betrekking tot de inkomsten in de periode januari 2017 – december 2017 met afschrijvingstabellen), stuk 4 (verklaring boekhouder gedateerd op 15 juli "2016", doch handelend omtrent het inkomstenjaar 2017 en het eerste kwartaal van het inkomstenjaar 2018 en dus duidelijk geantidateerd), stuk 5 (aanslagbiljet personenbelasting d.d. 23 februari 2018), stuk 6 (huwelijksakte V.L. en C.P.), stuk 7 (loonbrieven C.P. januari – maart 2018), stuk 8 (loonbrieven C.P. januari – maart 2018 bij tweede werkgever), stuk 7 (individuele rekening C.P. van het jaar 2017) en stuk 10 (attest kinderbijslag d.d. 16 april 2018), wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster de hierboven opgesomde documenten niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst aan de Raad overgemaakt bij het voorliggende verzoekschrift. In zoverre de verzoekster zich

baseert op deze stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in de onderhavige procedure. De Raad zou bovendien zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat de gemachtigde haar had moeten contacteren om bijkomende informatie omtrent de voorgelegde stukken te bekomen en om nieuwe informatie op te vragen of minstens een aanvulling te vragen van de documenten waaruit kan worden afgeleid wat de effectieve bestaansmiddelen op heden zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt weliswaar in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, doch met dien verstande dat de aanvrager van een (verblijfs)vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Zoals hierboven weergegeven, blijkt uit de toepasselijke bepalingen en uit de bijlage 19, dat de bewijslast ter zake bij de verzoekster zelf berust. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekster aldus evenzeer toe de zelf nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van haar aanvraag. Zij diende dan, binnen de drie maanden na de aanvraag, zelf de documenten voor te leggen die zij nuttig achtte om het bestuur ervan te overtuigen dat zij als burger van de Unie over de vereiste bestaansmiddelen beschikt om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Aan de gemachtigde kan het zodoende niet worden verweten dat hij enkel de voorgelegde stukken heeft afgetoetst aan de door de wet bepaalde bestaansmiddelenvereiste en dat hij geen extra informatie over de voorgelegde stukken, dan wel bijkomende stukken heeft opgevraagd bij de verzoekster.

Verzoeksters uitgebreide betoog aangaande de voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde stukken is dan ook niet dienstig.

In de mate dat de verzoekster stelt dat het voor de gemachtigde mogelijk moet zijn geweest om uit de personenbelasting af te leiden wat de privé-inkomsten van haar zoon en schoondochter zijn, merkt de Raad op dat de verzoekster geen aanslagbiljet betreffende de personenbelasting heeft voorgelegd, doch enkel een stuk *“personenbelasting 2017/191 aanslagjaar 2017 (inkomsten 2016)”* opgesteld door A & T consulting op 12 september 2017. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Zij legt een tenlasteneming door haar zoon en een document voor de personenbelasting (inkomsten 2016) van haar zoon V. L. (R.R. ...) en zijn partner voor. Als we dit document grondig analyseren kunnen we hieruit stellen dat haar zoon een zelfstandige activiteit uitoefent en zijn partner in loondienst werkt. Hiermee kan echter onmogelijk worden vastgesteld welk bedrag de garant (haar zoon) op regelmatige basis ter beschikking heeft om in zijn onderhoud te voorzien na aftrek van eventuele kosten verbonden aan de onderneming. Bijgevolg wordt er evenmin een inzicht gegeven in de werkelijke bestaansmiddelen van betrokkene. Nergens uit het dossier kan worden vastgesteld dat er bijvoorbeeld op regelmatige basis bedragen worden gereserveerd / overgeschreven naar een persoonlijke rekening, noch worden er loonfiches van de tewerkstelling van zijn partner voorgelegd. Bovendien is dit document opgesteld door A&T Consulting (een boekhoudkantoor), dat in dienst werkt van de garant en dus bijgevolg niet als objectief beschouwd kan worden. Derhalve kan dit document niet weerhouden worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. (...) Gewoonweg veronderstellen dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken, zonder over enig concreet bewijs te beschikken, is geen optie. Derhalve dient vastgesteld te worden dat betrokkene onvoldoende bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Betrokkene kan bijgevolg overeenkomstig art. 40, §4, 1e lid, 2° (wet 15/12/1980) het verblijf langer dan 3 maanden als burger van de Unie niet verwerven op deze basis.”*

De verzoekster betwist niet dat het document voor de personenbelasting (inkomsten 2016) is opgesteld door het boekhoudkantoor, A & T Consulting, dat in dienst werkt van de garant (haar zoon). De verzoekster meent echter dat het onredelijk is om dit document niet als objectief te beschouwen. Zij geeft aan dat het de deontologische plicht is van de boekhouder om zijn beroep uit te oefenen in alle onafhankelijkheid en met waardigheid, bekwaamheid en eerlijkheid en stelt zich de vraag hoe haar zoon

zijn inkomsten dan wel op een deugdelijke manier kan aantonen. Deze laatste vraag is alvast gemakkelijk te beantwoorden: er valt immers niet in te zien waarom de verzoekster zich ertoe beperkt een document van het boekhoudkantoor voor te leggen en niet het aanslagbiljet van de personenbelasting zelf. Bovendien weerlegt de verzoekster niet dat nergens uit het dossier kan worden vastgesteld dat er bijvoorbeeld op regelmatige basis bedragen worden gereserveerd of overgeschreven naar een persoonlijke rekening en dat er evenmin loonfiches van tewerkstelling van de partner worden voorgelegd. Aangezien niet wordt betwist dat het document door de boekhouder werd opgesteld die ten dienste van verzoeksters zoon werkt, is de Raad van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om dit document op zich - zonder enig ander ondersteunend stuk dat de erin opgenomen vermeldingen kan bevestigen - niet als objectief te beschouwen. Het gegeven dat boekhouders aan een deontologische plicht zijn onderworpen, doet bovendien geen afbreuk aan het feit dat deze boekhouder de documenten opstelt op zicht van de stukken die hem door de garant zelf zijn overgemaakt. Het valt dan ook geenszins uit te sluiten dat de gegevens waarvan de boekhouder uitgaat, niet de objectieve gegevens zijn betreffende de netto-inkomsten die de garant heeft uit zijn zelfstandige activiteit.

Waar de verzoekster aangeeft dat in de personenbelasting wel rekening werd gehouden met de kosten van de onderneming en dat dergelijke bedragen hierin dus niet werden opgenomen, toont zij ook niet aan dat de gemachtigde in strijd met de voorliggende gegevens heeft gemotiveerd dat op zicht van het document van het boekhoudkantoor onmogelijk kan worden vastgesteld welk bedrag de garant (verzoeksters zoon) op regelmatige basis ter beschikking heeft om in zijn onderhoud te voorzien na aftrek van eventuele kosten verbonden aan de onderneming. De verzoekster geeft immers zelf aan dat de bedragen van de kosten niet werden opgenomen. De loutere bewering dat de inkomsten, vermeld in dit stuk, de privé-inkomsten van verzoeksters zoon en schoondochter betreffen, volstaat uiteraard niet om de bovenstaande motieven onderuit te halen.

De Raad benadrukt voorts dat de weigeringsmotieven in hun geheel moeten worden gelezen. De verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde, gelet op het geheel van de motieven omtrent het document "*personenbelasting 2017/191 aanslagjaar 2017 (inkomsten 2016)*", op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze zou hebben besloten dat dit document niet weerhouden kan worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Tot slot merkt de Raad nog op dat de verzoekster niet betwist dat haar Roemeense pensioenuitkering (71 euro per maand) op zich niet toereikend is. Aangezien de verzoekster niet heeft aangetoond dat de gemachtigde ten onrechte heeft besloten dat inkomsten van de garant (haar zoon) en schoondochter niet voldoende werden verduidelijkt en geobjectiveerd aan de hand van het ene document dat in het kader van de aanvraag werd voorgelegd, kan de verzoekster ook niet dienstig voorhouden dat haar pensioenuitkering moet worden opgeteld bij de inkomsten van haar zoon en schoondochter.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.4. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE